

[Hans Rasmussen.]

hvilke dynamiske fremgangsmåder nævnets ledelse kan lægge for dagen, for det bliver vel det mest afgørende for hele udviklingen.

Jeg vil understrege, at loven efter sin karakter skal tilgodese produktionen og produktiviteten, og i den hensigt animerer den alle ansatte inden for de forskellige virksomheder til at udfolde fælles anstrengelser.

Lovforslaget har dernæst en socialøkonomisk, en fordelingsøkonomisk side, idet medarbejderne skal tilgodeses i forhold til virksomhedernes økonomiske resultat og den opnåede produktion. Det, der tiltrækker sig opmærksomheden, er den produktionsmæssige og socialøkonomiske side. Kan en sådan lovgivning fremme fordrageligheden og samarbejdet i virksomhederne, er hensigten med loven sket fyldest.

Der er sikkert ingen, der ønsker, at vi skulle komme ind i en statsdirigeret udbyttedelings- og socialfondspolitik, men viser det sig, at denne henstilling om og opmuntring til at lave udbyttedelingsordninger og sociale fonds ikke slår til over for den produktive og økonomiske udvikling i virksomhederne, kan jeg ikke se rettere, end at vi en skønne dag, når loven kan optages til revision, må se at få indsat bestemmelser i den, som fører lovgivningens inderste hensigt ud i praksis, således at det ikke bliver en nådessag, men en simpel ret for medarbejderne at blive delagtige i den stadig stigende produktion, som de er med til at frembringe.

Med disse bemærkninger kan jeg anbefale lovforslaget til gennemførelse i den skikkelse, udvalgets flertal har givet sin tilslutning.

Lorentzen: Trods de meget smukke ord, der blev anvendt af det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, var det tydeligt nok, at hans hjerte ikke var så forfærdelig meget med i lovforslaget. Han ville naturligvis hellere have haft, at udbyttedelingen var blevet gjort obligatorisk; men det er netop

dette, at der er tale om frivillighed, der bevirker, at mit parti kan give tilslutning til lovforslaget.

Der er i øvrigt, om jeg så må sige, en nydannelse i lovforslaget derigennem, at man som i de gamle enevoldskongers og de store retslærdes tid har formuleret en egentlig formålsparagraf, en paragraf, der fortæller, hvad lovforslaget egentlig går ud på, hvad hensigten er med det. Det var måske ikke helt ilde, om man kunne tage lære heraf og i fremtidige forslag møde med en formålsparagraf. Det ville være ret interessant at se, hvilken formålsparagraf man f. eks. ville sætte ind i skattelove. Der er en klang af fortidens store jurister i dette, og jeg kan ikke sige andet, end at det tiltaler mig, og at det i og for sig virker tillidvækkende.

Når dette lovforslag har kunnet vinde så stor tilslutning ikke blot her, men formentlig også ude i befolkningen, skønt lovforslaget vel ikke siger så forfærdelig meget, er det udtryk for, at vi trods alt har levet i en opgangsperiode, i en periode, hvor konjunkturerne har været gunstige for erhvervslivet. Nogle af os kan jo huske, hvad der skete efter den første verdenskrig, hvor det ene store aktieselskab efter det andet fik aktiekapitalen nedskrevet til næsten ingenting, hvor udbyttet i en årrække var 0. I en sådan situation har udbyttedelingstanken utvivlsomt ikke samme tiltrækning for befolkningen, som den har i dag, hvor dividenderne jo er relativt store i visse virksomheder. Men vi møder ikke med overdrevne forestillinger om, hvad der vil ske efter dette forslags vedtagelse. Det gør vi ikke.

Vi har nok mærket os, at vigtige faktorer inden for erhvervslivet har frarådet at stemme for et sådant lovforslag, men den argumentation, man har anvendt, har ikke virket tilstrækkeligt overbevisende. Man har bl. a. henvist til, at de små virksomheder ville blive ilde stillet i konkurrencen om arbejdskraften med de store virksomheder. Jeg kan huske, at det ærede medlem hr. Hans Rasmussen i et af udvalgsmoderne